

Maxi & Helium

DEEL 3: MAXI & HELIUM
OP AVONTUUR IN LINDRIZIA

CAMILLA BRINCK

Condor

BOOMVRIEND

Nadat Maxi en Helium hun vriend Molo hadden achtergelaten bij de grens, liepen ze verder, recht Lindrizia in, zonder dat ze goed wisten waar ze heen moesten. Ze volgden de geur van hun ouders' voetsporen in het sneeuwrijke landschap. De sneeuw kraakte onder hun voeten en de zonnen schenen prachtig met hun verschillende kleuren. Maar het was koud. Ijskoud. Maxi en Helium waren ontzettend dankbaar dat Tante Giralдина van die warme kleren voor hen genaaid had van Bruintje Ossenpoots vacht. Zonder die kleren hadden ze het niet lang overleefd. Ondanks de kou had Maxi heel warme oren, en dus had hij zijn capuchon afgezet. Of misschien wilde hij vooral niet dat zijn kuif door de war zou gaan.

Helium keek om zich heen en zei dat ze nooit gedacht had dat er op één plek zoveel sneeuw kon zijn.

Maxi keek met grote ogen naar de besneeuwde bergen en was het met haar eens. Toen rilde hij even en zei:

‘Het is zo koud dat mijn neus er bijna afvriest.’

Heel voorzichtig voelde hij met zijn pootje of zijn neus er nog aanzat. Helium zag hoe angstig hij keek.

‘Hemeltjef,’ riep hij uit en hij bleef ineens staan.
‘Mijn neus is eraf gevoren!’

Helium begon te lachen.

‘Nee, hij is er niet af, Maxi, waar heb je het over?’

‘IK VOEL MIJN NEUS NIET! WEEET JE ZEKER DAT IK
HEM NIET VERLOREN BEN?’

‘Ja, want hoe zou dat eruit moeten zien?’

‘Gek, heel gek. Dat zou een raar gezicht zijn.’

Maxi voelde nog eens en blies toen zijn adem heel hard uit.

‘Oké, ik voel hem weer,’ herhaalde hij een paar keer achter elkaar alsof hij zichzelf wilde overtuigen.

Helium deed haar best om Maxi aan iets anders te laten denken.

‘Stel je eens voor hoe koud onze pootjes zouden zijn geweest als we onze mooie laarzen niet hadden gehad,’ zei ze.

‘Ja, ik zou geen stap zonder die laarzen hebben verzet,’ antwoordde Maxi meteen.

Ze liepen een tijdje in stilte. Toen vertelde Maxi dat hij buikpijn kreeg als hij aan die arme Molo dacht, die in zijn eentje bij de grens op hen stond te wachten. Helium probeerde haar broer te troosten door hem eraan te herinneren dat ze Molo weer zouden oppikken op weg naar huis. Maxi bleef wat ongerust. Stel je voor dat hij er niet meer zou staan.

‘Natuurlijk staat hij er nog,’ antwoordde Helium zonder enige twijfel.

Maxi knikte. Natuurlijk zou Molo nog op hen staan te wachten. Ze waren immers goede vrienden geworden.

Plotseling begon de bladspreker keihard te babbelen in Maxi's rugzak.

‘Blaadje, gaat alles wel goed?’ vroeg Helium ongerust.

De bladspreker draaide zich om. Hij had dan wel geen ogen, maar het leek net alsof hij ergens naar keek. Daarna begon hij te trillen.

‘Boomvriend,’ zei hij uiteindelijk, luid en duidelijk.

Maxi en Helium konden hun oren niet geloven! Zou dat waar zijn? Zouden er hier in Lindrizia echt magische bomen zijn?

‘Bladspreker, houd je ons soms voor de gek?’ vroeg Maxi wantrouwig.

Maar de bladspreker ging door met trillen en herhaalde het woord ‘boomvriend’.

‘Het lijkt er niet op dat hij een grapje maakt,’ zei Helium vastbesloten en ze keek naar Maxi die ondertussen kleine rondjes aan het rennen was.

‘Maar hemeltjelief, hoe moeten we die magische boom vinden?’ zei hij in paniek. ‘Er zijn hier zoveel bomen.’

Helium legde aan Maxi uit dat hij alleen maar naar een aantal bomen hoefde te lopen met de bladspreker en hem tegen verschillende bladeren moest houden. Zodra hij met de juiste boom en het juiste blad in contact kwam, zou de bladspreker het zeggen.

‘Ta-Ta heeft ons dat toch verteld, weet je dat niet meer?’ zei Helium terwijl ze naar haar broer keek die eindelijk was opgehouden met rondjes rennen.

‘Ja, misschien, nu je het zegt,’ antwoordde Maxi terwijl hij naar adem hapte. ‘Ik bof maar dat ik jou heb, zusje van me, jij lijkt alles wat je hoort te onthouden. Ik denk dat je een olifantengeheugen hebt, die onthouden echt alles.’

‘Dat zie ik als een compliment,’ zei Helium lachend.

Maxi keek om zich heen en zag dat de bladeren aan de bomen in Lindrizia de winter leken te trotseren, want ze hingen er nog. Dat zou in de Mensenwereld nooit gebeuren, dacht hij. Daar vallen de blaadjes in de herfst al van de bomen.

Hij deed zijn rugzak af en tilde de bladspreker, die babbelde als nooit tevoren, er voorzichtig uit.

‘Nu moet je je goed concentreren, Blaadje,’ zei Maxi en hij richtte hem op een boom die er volgens hem veelbelovend uitzag.

Na meerdere pogingen had de bladspreker nog steeds op geen enkele boom gereageerd.

Maxi pufte. Het lopen in de diepe sneeuw was zwaar en veel van de bladeren die Maxi wilde proberen hingen hoog. Zijn armen voelden als spaghetti, maar toch bleef hij doorgaan en tilde de bladspreker van boom naar boom.

‘Je moet hem dichterbij het blad houden,’ riep Helium ongeduldig.

‘Jij hebt makkelijk praten,’ riep Maxi terug.

Na nog een tiental mislukte pogingen was hij er klaar mee.

‘Probeer die reusachtige boom daar bij die grote steen eens,’ hoorde hij Helium toen zeggen.

Hij deed wat ze zei, ze had immers vaak gelijk. Toen hij bij de boom kwam, stopte de bladspreker met trillen. De

boom had takken tot aan de grond, ze leken wel een hut te vormen om zijn stam heen. En toen kwamen de woorden waar ze zo lang op hadden gewacht:

‘De juiste boomvriend.’

‘O, hoorde je dat?’ zei Maxi enthousiast.

‘Ja, wat doen we nu?’ vroeg Helium.

Voordat Maxi kon antwoorden, hoorden ze een welbekende stem door de bladspreker.

‘Een, twee... horen jullie mij... Over.’

‘Oooo... dat is Ta-Ta!’ riepen de muizen in koor. ‘Ja, wij horen jou... wij horen jou, Ta-Ta!’

‘Hoi Helium, hoi Maxi. Nu hoor ik jullie ook... Over.’

‘Ta-Ta, we zijn in Lindrizia,’ zei Maxi en hij wachtte enthousiast op antwoord.

Maar het bleef stil. Het ruiste een beetje, maar ze hoorden Ta-Ta niet meer.

‘Wat gebeurt er nu?’ zei Helium ongerust. ‘Is de verbinding verbroken?’

De stilte duurde ondraaglijk lang.

‘Hallo... Ta-Ta?’ riep Maxi.

Toen trilde de bladspreker opeens en hoorden ze Ta-Ta’s stem weer.

‘Zeg elke keer als je klaar bent met praten “over”, dan weet ik dat het mijn beurt is om te praten... Over.’

‘Eh... oké. We zijn in Lindrizia, zeiden we... Over.’

‘Begrepen. Gaat het goed met jullie? Over?’

‘Ja, ja, het gaat goed, dank je. Maar Ta-Ta, ik ben op de eerste dag ontvoerd door de Kwade Geesten, en ik werd gered door vleerdraken. En daarna zijn we in Paddenstoel-polystinië blijven slapen, en daar heb ik per ongeluk een paddenstoeltje gegeten dat niet zo... gezond was, en toen zag ik roze olifanten.’

Maxi wilde heel veel tegelijk vertellen. Het was zo fijn om Ta-Ta's stem eindelijk weer te horen.

‘En we zijn over de onzichtbare brug gelopen. Dat was geweldig,’ vulde Helium aan en ze giechelde.

Maxi herinnerde haar eraan dat ze moest eindigen met ‘over’.

‘O ja,’ zei ze. ‘Over.’

Ta-Ta was op z'n zachtst gezegd flink onder de indruk van alle spannende en gevaarlijke dingen die ze al hadden meegemaakt. En al helemaal van het feit dat ze er heel-huids vanaf gekomen waren. Daarna zei hij dat hij een tijdje het contact met Spotje via zijn computer was verloren en dat hij daarom niet wist hoelang ze al in Lindrizia waren. Helium vertelde dat ze er net waren. Toen Maxi begon te klagen over hoe koud het was, vroeg Helium aan Ta-Ta of hij tante Giraldina wilde bedanken voor de

warme kleren. Ta-Ta zei dat ze naast hem stond, maar dat ze deze keer niet genoeg tijd hadden om ook nog met haar te praten.

‘Nu moeten jullie goed naar mij luisteren. Begrepen? Over.’

‘Ja, ja, begrepen,’ antwoordden Maxi en Helium tegelijk. ‘Over.’

Ze hoorden aan Ta-Ta's stem dat hij serieus was.

Ta-Ta vertelde dat, nu ze in Lindrizia waren, het spoor van hun ouders hen waarschijnlijk naar een groot meer zou leiden. Bij dat meer moesten ze rechts aanhouden en het pad blijven volgen tot ze bij een grote berg kwamen.

‘Het maakt niet uit of het pad daarheen leidt, jullie moeten naar die berg toe. Achter die berg ligt het ijskasteel van Frah. Daar kunnen jullie vannacht overnachten. Over.’

‘Oké, oké, maar weet prinses Frah dat wij eraan komen?’ vroeg Maxi. ‘Over.’

‘Frah is op de hoogte, ik heb met haar gesproken. Over.’

Dat vonden ze fijn om te horen. Daarna vroeg Maxi waarom Ta-Ta hen niet verteld had dat het Dierenrijk magisch was. En dat hierbeneden echt van alles kon gebeuren.

Ta-Ta legde uit dat niet iedereen de magie in de wereld van het Dierenrijk kon zien en dat hij van tevoren niet zeker wist of Maxi en Helium die gave hadden gekregen.

‘Maar nu weet ik dat jullie die wel hebben. Gefeliciteerd!’ ging hij tevreden verder. ‘Over.’

‘Ja, het is echt ongelofelijk,’ zei Helium lachend. ‘Heb jij weleens over de onzichtbare brug gelopen, Ta-Ta? En heb je de Paddenstoelkabouters ontmoet? Over.’

‘Ja, ik ben een paar keer over de brug gelopen. En de Paddenstoelkabouters zijn al meer dan vierhonderd jaar mijn vrienden, dus die ken ik goed. Over.’

‘VIERHONDERD JAAR?! Hoe oud ben jij eigenlijk?’ zei Maxi geschrokken. Over.’

Ta-Ta antwoordde dat zijn leeftijd er niet toe deed en dat ze nu hun muizenootjes moesten spitsen voordat het gesprek werd afgebroken.

‘Het gaat om het sneeuwmonster Galaha. Hij weet dat jullie in Lindrizia zijn. Over.’

Maxi vond het helemaal niet leuk dat Ta-Ta met slecht nieuws kwam terwijl ze net zo gezellig aan het praten waren.

‘Maxi, jullie zijn nu eenmaal op een levensgevaarlijk avontuur, dus ik zal onze leuke gesprekken altijd onder-

breken met belangrijke informatie als dat nodig is. Heb je dat begrepen? Over.'

Maxi voelde zijn staart tussen zijn benen verdwijnen en hij antwoordde luid en duidelijk dat hij had begrepen wat Ta-Ta zei. Hij vroeg wat ze nu moesten doen? Hij probeerde vrolijk te klinken.

Ta-Ta vertelde dat ze goed op de beweging van de sneeuw om hen heen moesten letten. Als de sneeuw begon te trillen, moesten ze op hun hoede zijn. Dan kon het dat Galaha naar hen onderweg was. Meestal kwam er dan eerst een lawine naar beneden denderen, en daarna dook het sneeuwmonster op. Helium pakte Maxi's pootje vast. Dit klonk echt griezelig.

Daarna vroeg ze wat een lawine was. Ta-Ta beschreef het als een grote berg sneeuw die zich snel voortbewoog, een beetje zoals een onweerswolk die op je afkomt. Hij benadrukte dat je niet onder die sneeuw wilt terechtkomen, want dan word je binnen een paar seconden begraven.

Maxi kon zijn oren haast niet geloven.

'Goh, nou... fijn, dank je wel hoor, Ta-Ta...!' zei hij van streek. 'Over.'

Helium begreep dat het niet zoveel zin had om van streek te blijven en in plaats daarvan vroeg ze wat ze moes-

